

HET RAADSEL DER VERLOREN WERELDDELEN

25 mei 1959

We zijn hier samen gekomen om te discussiëren over de raadselen van de verloren werelden. Die raadselen houden ons klaarblijkelijk meer bezig dan men oppervlakkig denkt. Als er verteld wordt over Atlantis, over de verloren rijken in de Gobi-woestijn of de geheime stad in de Sahara, dan gaat het mensenhart onwillekeurig sneller kloppen. Men vindt het interessant en belangrijk. Vanavond bent u hier natuurlijk niet gekomen om slechts een oppervlakkig betoog aan te horen. Deze 'verloren werelden' immers hebben heel wat stof tot conflicten gegeven. Het antwoord op de vraag of Atlantis werkelijk heeft bestaan is aanleiding tot grote strijd tussen de beoefenaren der wetenschap en de meningen staan daarbij vaak lijnrecht tegenover elkaar. Sommigen zijn van mening, dat Atlantis een gebied is geweest, dat men zich moet denken ongeveer op de plaats waar zich nu de Noordzee bevindt met een hoofdstad, die waarschijnlijk de kant van Malmö uit gelegen heeft, zo bij het Kattegat.

Ik heb natuurlijk op al deze problemen mijn eigen visie én ik heb getracht het antwoord op de vragen die rezen op mijn eigen wijze te vinden. Ik verwacht niet dat u mijn betoog voor zoete koek zult slikken. Integendeel, Het is een discussieavond en dat wil zeggen dat de avond pas goed is, wanneer u mij op de huid komt om te vertellen, dat dít niet klopt en anders gezegd moet worden, en dat men daar toch wel eens een nadere uitleg van wil horen, voordat men het accepteert. Ik hoop dus, dat we na de pauze, op een gezellige wijze van gedachten zullen wisselen over de raadselen van deze verloren werelddelen. Van mijn kant zou ik u graag materiaal willen voorleggen over verschillende, verspreid liggende gebieden. Over Atlantis en Lemurië afzonderlijk hebben wij indertijd alles wel gezegd. Er bestaat m.i. verband tussen het verloren gaan van deze werelddelen, deze oude beschavingen, en de wordingsgang van de mens. En verder is er, wederom naar mijn mening, voor elke verdwijning, voor elke ondergang een bijna gelijke oorzaak aan te wijzen. Deze beide punten zijn voor mij het interessantste en het belangrijkste.

Toen de wereld nog betrekkelijk jong was, was ze evenzeer bezield als in deze dagen, ofschoon het leven gezien het milieu en de omstandigheden, andere vormen moest aannemen dan die wij heden kennen. Deze wezens vormden een uitstervend ras, dat zeer teruggetrokken leefde op deze wereld toen eindelijk de zoogdieren ontstonden en daarmee op de duur ook de huidige mens. En juist deze aanwezigheid heeft aanleiding gegeven tot vele eigenaardige en overdreven verhalen. Bijna alle volken kenden legenden waarin draken of daarop gelijkende gevleugelde wezens een rol spelen. In 34 verschillende landen spelen eenogige reuzen een rol in sprookjes, in de oudere folklore en in het volksgeloof. Deze volksoverlevering ontstaat niet zo helemaal zonder grond. U zult begrijpen dat de mens in de begintijd van zijn ontwikkeling niet veel fantasie had. Het jagen kostte ontzettend veel moeite om van de moeilijkheden die zich voordeden bij de eerste primitieve landbouw nog maar te zwijgen. De mens kon zijn gedachten niet laten gaan over onwerkelijke wezens, over fantasiewezens, omdat men zo hard moest werken. Wat er aan verhalen verteld werd bij de kampvuren, was in de eerste plaats overlevering. Vertekend, overdreven weliswaar, maar toch op feiten gebaseerd. En als we bv. enkele van de reisverhalen, die Plinius aanhaalt vergelijken met de thans bekende werkelijkheid en we constateren wat er van de ons thans bekende Pygmeëën wordt verteld, dan zien we hoe eigenaardig

die feiten vertekend kunnen worden. En zo zijn er vele voorbeelden. De kern, de grondslag echter moest er zijn. Dat betekent dus, dat er vóór het menselijke ras andere, beschaafde wezens, denkende wezens, redelijke wezens op aarde moeten hebben gewoond. Zo komen wij meteen op een paar overleveringen, die eigenlijk inwijdingsoverleveringen zijn.

Daar is dan het aloude verhaal van de mensheid, die beneden de aarde geboren zou zijn en in een donkere grot leefde tot een van hen een weg naar buiten vond. Na in het stralende zonlicht langzaam tot zichzelf te zijn gekomen bleek hij in staat zijn medemensen uit die grot omhoog te helpen. Dit verhaal en daarop betrekking hebbende sprookjes vinden we hoofdzakelijk op de Polynesische eilanden en, in ietwat gewijzigde vorm, in Midden-Amerika. Zou het nu werkelijk zo zijn, dat de eerste mensen in een hol leefden onder de aarde? Dat geloof ik niet, maar er is wel een tijd geweest, dat die aarde zo gevaarlijk was, dat de mensen in grotten en in holen leefden. In die tijd leefden er echter andere wezen, die al steden hadden gebouwd. Van die steden is niet veel meer over, zeker, maar er zijn nog overblijfselen van.

In de Sahara, naast de verlaten z.g. 'geestenstad', waar de karavanen nog wel durven komen, ligt een tweede verborgen stad. De legende van deze stad leverde o.a. een bekend schrijfster op esoterisch gebied, de stof om te schrijven over de "gouden stad". Deze stad is niet gebouwd door mensenhanden. De ruïne die daarvan rest ligt grotendeels onder het zand verborgen. De weinige aanwijzingen, die we er vinden, duiden erop, dat een ander dan menselijk gevormd ras daar geleefd heeft. Dat ras moet een eigenaardig soort mathematica gekend hebben, want elke lijn is daar een gebogen lijn. De z.g. 'verzonken dorpen' zijn kenmerkend voor de bouw van steden in de omringende gebieden; althans tot ongeveer 4000 jaar geleden. Men groef een soort put en in de wanden van deze put hakte men rondom openingen uit, waarin men woonde. Het dorp zelf zag men niet direct en het lag onttrokken aan de directe werking van de zon. Daarbij hield men bovendien de oude eigenaardige boogvorm aan. Zelfs in de gewijzigde vorm, waarin het nu bestaat valt het op, dat de structuur wordt bepaald door de kegelvorm met daarin een betrekkelijk lage opening. Bij de Bantoenegers vinden we wederom een woningtype, dat ditzelfde korfmodel vertoont en dat bovendien tamelijk veel afwijkt van de in de omgeving gebruikelijke woningen. We mogen dus aannemen, dat er in deze streken een beschaving heeft bestaan, de ruïnes waarvan zeer waarschijnlijk de eerste mensen bekend zijn geweest en waaruit ze lering hebben getrokken.

Van die mensen die uit de aarde zijn gekomen, is het maar een kleine sprong naar Tibet. In Tibet vertelt men ons dat onder de aarde, in een soort Hades-achtige wereld, de Koning der Wereld' leeft. Eens zou de mensheid slecht geworden zijn, zo verdorven, dat de wijzen zich terugtrokken. De vorst uit die tijd leidde zijn volk naar grotten, waarin zij thans leven. Een interessant verhaal en zeer waarschijnlijk grotendeels een sprookje. Wat blijkt echter ook? Dat er, voordat China tot zijn hoogste ontwikkeling kwam, in de zuidelijke delen van China en zich uitstreckende over de huidige Gobi-woestijn, een beschaving van betrekkelijk hoge cultuur heeft bestaan. Wij weten verder, dat de restanten van deze cultuur hier en daar nog te vinden zijn, De onderzoeker Sven Hedin heeft in zijn boeken o.a. geschreven over deze geheimzinnige dode steden. De ouderdom daarvan is niet zo groot als die van de steden bij ons vorig verhaal. Daar moeten we bijna 50 - 60.000 jaar teruggaan; hier hoeven we maar ongeveer 4000 -3000, en voor de meest bekende stad slechts 1200 jaar terug te gaan. Maar ook hier is sprake van een beschaving, waarvan nog slechts in een legende sprake is. Wij horen ook van de 'behaarde mensen', die in de bergen gaan. Ook deze wezens worden in verband gebracht met het verdwijnen van een beschaving in de Gobi en wel speciaal de priesterbeschaving, die in het zuiden van het Gobi-gebied zou bestaan hebben. Toen deze staat verarmde door verzanding der rivieren en later aan geweld ten gronde ging, zouden sommige verdierlijkte mensen verschrikt zijn gevlucht.

Atlantis, zelf, och, daar is al zoveel over bekend. Er zijn beschrijvingen van die klaarblijkelijk op waarheid berusten en door oude schrijvers worden aangehaald om een bepaalde visie te illustreren wanneer het erom gaat een juiste vorm van staat of democratie te kenschetsen. Deze verklaringen zouden stammen uit Egypte. In Egypte kent men ook in bepaalde delen van de eredienst de vereenzelviging van goden met dierengestalten. De buitengewone aandacht voor de zon, het ritueel en zelfs de vorm van tempelbouw toont veel overeenkomst met dezelfde aspecten in de Tolteekse en Azteekse beschavingen. Vreemd genoeg echter vinden wij de latere Azteekse beschaving - dus eigenlijk kort voor de ondergang - meer in overeenstemming met de Babilonische gedachten dan met de zuiver Egyptische. In Egypte waren de sfinx en de gevleugelde leeuw symbolen van bescherming. In Perzië en Babylon was deze gevleugelde leeuw het kenteken van de bescherming der goden in zodanig grote mate, dat er geen stadsmuur of poort bestond waarop niet twee van de leeuwen als wachters waren aangebracht. Diezelfde dodenwachtersfiguren en vinden we wanneer we naar Indië gaan. Ook in de Amazonedelta waar men enkele ruïnes heeft gevonden, vinden we soortgelijke wachters en zelfs de overblijfselen van een van de oudste tempels in de Andes, die door de huidige geleerden wordt geschat op een leeftijd van minstens 4000 jaar, vertonen in enkele friezen dezelfde gevleugelde figuren. De vraag is niet alleen of dit een bewijs is dat Atlantis heeft bestaan. Dat zullen we, voorlopig althans, maar aannemen. De vraag is eerder: hoe komt het dat deze figuur op de wereld zo algemeen verspreid voorkomt? Is zij soms een uitbeelding van bepaalde wezens, die bestaan hebben? En, neem me niet kwalijk, maar als wij de pterodactielen bezien, deze grote vleermuisachtige vleesetende vogels uit een ver verleden, dan kunnen we ons niet voorstellen, dat deze het voorbeeld zouden zijn geweest voor deze figuren. Maar we kunnen ons wel voorstellen, dat er varianten - aan de huidige wetenschap nog niet bekend - hebben bestaan, die de meer dierlijke eigenschappen van de warmbloedige vertebraten a.h.w. vereenzelvigden met de meer saurische vorm van de pterodactiel.

Dan komen we, naar mijn mening althans, aan het 'kluifje van de avond'. Want de mogelijkheid is niet uitgesloten dat er werelden hebben bestaan en beschavingen, welke men tegenwoordig nog niet kent. Ik hoop aannemelijk te hebben gemaakt dat er nog veel verborgen is in het verleden. En nu ga ik mijn wijze van benaderen van het probleem, van een trachten aan te tonen vervangen door boudweg te vertellen wat ik weet. U moet het me niet kwalijk nemen, maar als ik alles bewijs, heeft u straks immers niets meer om over te debatteren. Daarvoor bent u hopelijk gekomen.

Toen de aarde nog een betrekkelijk hoge humiditeit had, er nog geen oceanen waren zoals nu, doch omgeven was met een atmosfeer meer gelijkend op een zware Londense mist zoals u het zou noemen, een zwaar en hoog wolkendek dus, toen hebben zich levensvormen ontwikkeld die niet met de mens kunnen worden vergeleken, maar die toch ook een eigen beschaving hadden. We vinden dan het raadselachtige rijk van Lemurië. De Lemuren, de naam zegt het al, waren zeker niet zonder meer warmbloedige dieren.

Zij waren aanbidders van lichtende geleiders, welke laatste wij ons moeten voorstellen als een lichtende zuil zoals we die kennen uit de openbaring van Jahwe aan het volk van Israël bij de uittocht uit Egypte. Uit onderzoekingen blijkt dat de Lemuren geesten of goden aanbaden, die zich als lichtende zuilen op bepaalde altaren manifesteerden. Zij oefenden grote invloed uit op de trek van deze Lemuren, die eigenlijk maar half-landdieren waren, ze leefden hoofdzakelijk in moerassen, naar bepaalde paringscentra. Een soortgelijke trek kunnen we nu nog waarnemen bij de robben en de zeeleeuwen, die we zien trekken naar de speciale eilanden waar ze paren. Het staat wel vast, dat de Lemuren zich op de duur verzetten tegen deze dwang. Zij trachtten zich vrij te maken van deze trek door het geslachtelijk verkeer op andere plaatsen en op willekeurige tijden te doen geschieden. Hierdoor ontstond niet alleen een religieus conflict, ook de gehele sociale verhoudingen

raakten ontwricht. Het gevolg was een grote revolutie en deze revolutie resulteerde in het wegtrekken van groepen van deze dieren of mensen, hoe moet ik het zeggen, naar het land. Door de onjuiste paring ontstonden mutatievormen, werden er monsters geboren. Deze mutatievormen kwamen in hoofdzaak voor in het gebied van de huidige Indische Oceaan en de Stille Oceaan. Het waren reuzenmensen, eigenlijk te groot voor de wereld van die tijd.

Toen dan ook Atlantis tot zijn bloei kwam en de atmosfeer wat reiner werd, verzwakten deze reuzenmensen en gingen zeer snel te gronde. Voor die tijd echter hadden ze een slavenrijk gegrondvest dat zich uitstreckte van Zanzibar tot Hongkong en daarbij heel de Indische Archipel, veel eilanden die sindsdien verdwenen zijn en bovendien een groot deel van Afrika omvatte. Ook dit rijk moest zijn ondergang vinden op een tijd dat de heersers daarvan ten gronde gingen. De wezens die uit deze onjuiste paring voortgekomen waren, stelden juist daardoor het seksuele zeer hoog. Dit komt in de latere fase tot uiting, wanneer blijkt dat ze maanaanbidders zijn. De aanbidding van de maan als god/godin van leven en dood beide wordt later in gewijzigde vorm teruggevonden in de Kali Doerga-verering. Een eredienst die nu ook niet zo erg gezellig is. De 'reuzenmensen' waren niet alleen slavenhouders, maar bovendien - laat ons zeggen - sadisten. Dit ging zo ver, dat zij op de duur elkaar aantastten en het slachtoffer werden van hun eigen slaven. Wederom een gevolg van een leven in disharmonie met de bestaande natuurlijke mogelijkheden.

Atlantis kent, zoals u weet, twee rampen. De eerste ramp was het gevolg van krijgsgeweld. Evenals tegenwoordig zocht men ook toen al naar geheime wapens. En een handige jongen had uitgevonden, dat als je nu een vulkaan met een uitgang aan de open lucht - een kegel - zou doen exploderen op een zodanige wijze, dat er water - zeewater - aan de magmahaard kon worden toegevoerd, dat er dan voor de vijand een onverdraaglijke toestand zou ontstaan. Dat is gebeurd. En het gevolg was, dat niet alleen voor de vijand maar ook voor een groot deel van het eigen volk een ondragelijke situatie ontstond. De Atlanten waren toen nog geen magiërs. Ze hadden een betrekkelijk hoogstaande cultuur. We moeten aan de Atlanten denken niet als mensen die een ver doorgevoerde mechanisatie kenden maar eerder als mensen, die een zeer hoog ontwikkelde landbouwcultuur hadden en daarnaast een zeer uitgebreide zeevaart en visserij. Zij veroorzaakten in dit eerste geval een groot ongeluk doordat zij handelden tegen de wet, die stelt dat de mens zijn medemens niet zonder reden zal mogen haten of vernietigen.

Redeloze strijd van verschillende vorsten om de oppermacht veroorzaakte de eerste ramp. Het was overigens tevens een waarschuwing voor de anderen, zodat we daarna de 'statenbond' zien - je zou kunnen zeggen: de eerste U.S.A., de United States of Atlantis' -. Deze statenbond met zijn 11 vorsten en zijn plechtige bijeenkomsten is in de legendewereld heel wat meer vastgelegd. We vinden daar o.m. beschrijvingen van in Keltische en Ierse overleveringen. Maar nu begint een andere machtsstrijd: een magische strijd; de strijd van de geheime kennis, van de geheimhouding. En in deze geheimhouding: het uitoefenen van macht, ook zonder redelijke basis of grond tegenover anderen. Dat is iets wat de vlucht van Atlantis' beste priesters bespoedigt en hen ver over de wereld doet gaan. Die tochten duren jarenlang. Inmiddels gaat een groot gedeelte van Atlantis zelf verder ten gronde en ongeveer 800 jaar v. Chr. verzinken de laatste eilanden in de zee. Overblijfselen van dat rijk kunnen nog betrekkelijk laat in de historie worden teruggevonden. Atlantis had koloniën. Die koloniën bestonden vaak uit wonderlijk gebouwde steden - havensteden vooral - aan de kust. In de buurt van de huidige bocht van Cadiz in Spanje bestond een soortgelijke stad. Deze was, naar het model van Atlantis, in ringen gebouwd. Ze bezat een grote mooie haven en dreef handel, maar in haar handeldrijven meenden zij bezit te zien als recht tot macht. Deze houding veroorzaakte aanvallen van uit het noorden van Afrika, waarbij stammen uit het eigen terrein, uit de eigen omgeving de stad volledig vernietigden. Van deze stad zijn ruïnes gevonden. Het oude

stadsplan is bekend, maar niemand weet, waaraan deze sterkte is ten onder gegaan - buiten misschien degen die nadenkt -. Deze stad ging ten onder omdat de inwoners macht begeerden die niet de hunne was.

In het zuiden van Afrika bevond zich ook zo'n eigenaardige reeks van steden waarvan de ruïnes zijn ontdekt, tempelsteden van een groot volk. Want een volk moet groot zijn, als het voor zijn goden dergelijke monumentale bouwwerken kan optrekken. Waaraan is de beschaving ten gronde gegaan? Vreemd genoeg aan de goden. Want wanneer de ene groep zijn god schat boven die van een andere groep en daaruit een soort guerrillaoorlog ontstaat tegen de aanbidders van alle andere goden, dan heeft dat een wrekende kanker tot gevolg, die een rijk ten onder doet gaan.

Overblijfselen van deze oude godsdienstoorlogen vinden we in het heden nog overal terug. Denk maar aan de 'luipaardmannen', de 'leeuwmannen', de 'krokodilmannen' geheime genootschappen van Afrika, waarvan de leden met vaak onvoorstelbare wreedheid hun bloedige offers brengen aan hun onbekende goden en fetisjen, daarbij onbewust een krijg voortzettend, die eens de ondergang betekende van de grootste beschavingen en rijken van hun voorvaderen. Dingaen en zijn Impies vormden nog een overblijfsel van die grote macht, maar toch was zijn kraal niet meer te vergelijken met die grote steden van weleer. De discipline, die hij zijn legers oplegde was een gebonden zijn aan macht, niet meer alleen een zich onderwerpen aan voorschriften van de religie. Toch was hij misschien de laatste representant van de grootmachten, die eens Afrika beheersten in machtige staatsvormen, voordat Rome ontwaakte. Als we verder naar het noorden gaan, dan vinden we daar ook zo'n versplinterd volk. Overal langs de poolcirkel vinden we daar Eskimo's, en Kirgiezenstammen en het valt ons op, dat ze als ras praktisch allen gelijke kenmerken hebben. Het is erg moeilijk een onderscheid te maken tussen een Kalmuk, die ergens in Canada is gevonden en een of andere Lap of Eskimo van bv. Noorwegen of uit het Russische of Siberische land.

De raskenmerken en zelfs de primitieve levensgewoonten in de perioden vóór het doordringen van blankere beschaving waren dus ongeveer gelijk. Zelfs de wijze van goden aanbidden met hun sjamanen - hun voorspellers - was ongeveer gelijk. Moeten we nu maar aannemen, dat dit toeval is? Of zijn die stammen daar in het noorden ook eens een eenheid geweest? Wanneer de ijskorst verder zal dooien en de hoogvlakte van Groenland met haar ravijnen onderzocht kan worden, zal blijken dat zich ook daar overblijfselen bevinden van steden. Steden, die u misschien somber vindt, omdat blijkt dat er praktisch geen rekening gehouden werd met het daglicht en deze steden eerder een kunstmatige grotten- en holenwereld vormen, evenwel opgetrokken boven de aarde en niet daaronder. Ook in het noorden leefde eens een zeer machtig volk en dat volk was zo groot, dat het in de eerste plaats dit volk is, dat voor het doordringen van de mens op alle continenten medeverantwoordelijkheid draagt. De Indianen, de roodhuiden dus, van Noord-Amerika zijn afstammelingen van juist dit volk vermengd met andere rassen. Het rijk strekte zich uit tot aan de huidige Hebriden, omvatte IJsland en een groot deel van het huidige Scandinavië maar ook praktisch de hele omgeving van Hudson Bay, waarbij een lijn getrokken kan worden tot de noordpunt van Alaska; zo groot. Het was een volk van jagers, een volk, dat de maan aanbad en het vuur. Toen Atlantis op zijn hoogtepunt kwam, was ook dit volk van plan om naar de macht te grijpen. Ook dit volk riep geesten en demonen op. Ook dit volk probeerde anders te zijn dan waarvoor de natuur het had bestemd. Het gevolg was dat bij de plotselinge koudegolf die ontstond, dit volk niet in staat was zich te redden. Waren ze georganiseerd geweest en niet tegen elkaar verdeeld, hadden ze in de eerste plaats aan menselijke plichten gedacht, dan hadden ze waarschijnlijk ondanks dat alles het grootste en het machtigste volk van het noorden kunnen blijven. Zij gaven dat prijs, omdat zij meenden dat het gewichtig was het dichtst

bij de troon te staan, omdat ze dachten dat het belangrijk was er naar te streven de grootste kudden te bezitten en de sterkste steden.

En zo waren ze in strijd gewikkeld met elkaar op het ogenblik dat de elementen met grote snelheid de temperatuur deden dalen, de wateren deden opstuwen en alles wat er nog was aan begroeiing deden versterven. Wat is overgebleven van deze legers was losgeslagen. Het waren zwervende roversbenden, die langzaam maar zeker een nieuw en vredig bestaan begonnen te zoeken. Hieruit zijn toen de trekkende Lappen en vele Eskimostammen en enkele Mongoolse stammen als de Kirgiezen mede ontstaan. Maar het rijk was verdwenen; een deel van de wereld, dat eens glorie en grootheid kende was praktisch uitgeblust. Ja, er gaat veel teloor op de wereld.

Denk eens aan Mexico, het land van het goud, het land van Montézuma. Treurig overblijfsel van grote rijken in het zuiden, die nog eenvoud kenden. En ook hier zien we weer hetzelfde; machtsdrift en een poging tot erfelijk, zonder verdienste dus, verkrijgen van gezag en macht en grootheid moeten een volk ten onder voeren. Deze volkeren zijn voor een groot gedeelte opgetrokken van uit het zuiden. Zelfs in Patagonië zijn ze geweest. De Vuurlanders van heden zijn restanten van de slavenbevolking, die eens ontvluchtte. Langzaam hebben ze zich naar het noorden toe gewerkt. Ze hebben gewoond op de vlakten van Argentinië. Zij zijn langzaam maar zeker doorgedrongen, langs de bergruggen, tot ver in het huidige Brazilië, en vandaar zelfs langs de noordkant van de stroomgebieden van de Amazone naar het noorden. En steeds hebben ze eenvoudige steden gebouwd, steden van hout, steden, die verdedigd werden in de eerste plaats tegen wilde dieren. In die tijd was een mensenleven heilig en de beste offers, die je aan God kon brengen waren: vruchten, bloemen, gezang en vrolijkheid. Er is een tijd geweest dat een lied, op de neusfluit gespeeld, belangrijker was dan het doden van een mens. Maar ook daar werden mensen zich van hun macht bewust, zochten mensen zich te verheffen boven hun medemensen. Zij zochten naar kennis van de magie. Niet de witte magie maar de zwarte - het duistere, het demonische, het gif - waarmee je je vijanden kunt overwinnen.

Ze begonnen duistere goden te aanbidden. En degenen, die zich van deze praktijken wilden onthouden, trokken sneller voort en lieten die machtsstrijd achter zich, tot ze werden ingehaald. 'Eldorado', het goudland van de Spanjaarden, de prachtige wereld met haar eilandenstad omgeven door een meer, is het laatste restant daarvan. Het restant van mensen die eens goed wilden, maar die zich zozeer aan magie, demonen en goden hadden overgeleverd, dat ze niet in staat waren zich te verzetten tegen wat ongebruikelijk scheen, dat ze geen besluit meer konden nemen. In een ware bloednacht konden zij weliswaar hun tegenstanders decimeren, maar zij bezegelden gelijktijdig hun eigen ondergang. Wederom, een deel van de wereld, dat verloren is gegaan kan vandaag nog de geheimzinnige knopenstrengen lezen, die eens gebruikt werden niet alleen om getallen uit te drukken - zoals men vermoedt - maar ook om als een soort rozenkrans bepaalde esoterische waarheden te reciteren. Wat weet men nu daarvan?

Kijken wij naar Italië. Daar boven Rome heeft een stam geleefd, die buitengewoon wijs was, die een god van licht aanbad, gebruiken kende, die in het christendom schijnen te zijn herleefd. Een volk, dat in zijn rijke mozaïeken de vis- en diermotieven met buitengewone helderheid wist uit te drukken: de Etrusken, waarvan u als ik me niet vergis - kort geleden - een reeks van kunstproducten heeft kunnen bewonderen hier ter stede. Een geheimzinnig volk, dat ten gronde is gegaan. En waarom? Het was een vrij volk, een volk van landbouwers, een volk van kunstenaars, niet zeer oorlogszuchtig maar zeer bekwaam. Ze hadden de beste pottenbakkers en haast alle potten van Rome kwamen daar in het begin vandaan. Onder hen waren goede steenhouwers en houtsnijders. Het was een groot volk, maar de Etrusken hadden één fout: zij wilden hun vrijheid boven alles. Zij wensten niet de gelijkwaardigheid - laat staan de meerwaardigheid - van een ander te

erkennen. In plaats van te buigen als met de wind voor het geweld van Rome hebben ze zich verzet. En wat Rome niet heeft kunnen absorberen in zijn legioenen, heeft Rome uitgeroeid.

Ofschoon diezelfde Romeinen uittrokken met hun senaat naar de tempel daar om de oude wetten, die van de Etrusken en niet van de Romeinen alleen waren, te bevestigen. De geheime wetboeken maakten naast de eeuwige vlam nog een tijdlang deel uit van de wacht van de Sabijnse maagden. Er zijn veel werelden teloor gegaan, vrienden. Geheimzinnige eilandenrijken zijn opgestuwd uit en verdwenen in de oceaan. Er zijn bruggen geweest van vasteland tot vasteland. Grote steden hebben overal gebloeid en wie zal nog zeggen hoe ze eens waren? De tijd, dat de Kelten als een wereldmacht rondtrokken en praktisch het gehele gebied van de Middellandse Zee omtrokken, in, hun invloed deden gelden tot ver in Rusland, Hongarije en Joegoslavië, de tijd dat ze in Frankrijk geheimzinnige steenringen legden en grootse tempels bouwden, is voorbij. Oude volkeren, waarvan in de overlevering nog slechts een schim is terug te vinden, zijn heengegaan en met die volkeren is een wereld heengegaan. Een wereld, die - al valt het u misschien moeilijk om dat te geloven - vaak even waardevol en vaak even beschaafd was als de uwe. Een wereld, die vaak even ver gevorderd was in geestelijk, in technisch, in kunstzinnig opzicht als uw wereld. En al die werelden zijn verdwenen, omdat zij het raadsel van het leven niet hebben begrepen.

Het raadsel van de verloren werelden is in feite het raadsel van de niet begrepen wetten. En die wetten zijn toch eigenlijk zo eenvoudig. Een mens heeft nooit het recht een ander mens te dwingen, heeft nooit het recht een ander mens te doden, tenzij in wettige zelfverdediging. Een mens heeft niet het recht over medemensen te heersen, tenzij deze zelf die heerschappij wens als een bescherming. De mens, bezit geen eeuwigdurende of erfelijke rechten op enigerlei goed; alles behoort aan God. Een mens kan alle krachten der eeuwigheid oproepen en gebruiken, maar zo hij ze richt tegen de mensheid zal dit zijn eigen ondergang daardoor tekenen. Zo eenvoudig zijn die regels. Maar de mens heeft die raadselen niet kunnen ontsluiten of niet willen ontsluiten, zodat hij in het heden wéér diezelfde wetten tracht te ontkennen. De mens meende, dat hij om groot te zijn, machtig moest zijn; hij meende, dat niet vernieuwing maar stabilisatie van het bestaande het enige doel van het leven was; hij meende, dat bezit en macht werkelijkheden zijn en realiseerde zich niet hoe groot de waan daarvan is.

Ook uw beschaving zal misschien eens deel uitmaken van het raadsel van de verloren werelden, al lijkt u dat thans onmogelijk. Die oude volkeren hebben ook gedacht, dat hun rijk nooit ten gronde zou kunnen gaan, dat hun cultuur en hun bestaan zouden blijven voortbestaan. Zolang de mensheid en de geest die in de mens incarneert zich niet bewust is van de grote taak van de mens: vrij te zijn, vrijelijk God te dienen, zonder begeerte naar macht, zonder begeerte naar bezit, zolang zullen er nog meer verloren werelden komen.

Maar heeft de mens eenmaal dit begrip verworven, heeft hij eenmaal zichzelf zover gebracht, dat hij beseft dat de waarde van de mens in zichzelf wordt bepaald en nooit afhankelijk is van een positie of van bezit, dan breekt er een 1000-jarig rijk aan. Dan ontstaan er geen 'verloren werelden' meer, omdat wat dan leeft in de mens eeuwig is. En je zou haast zeggen: geen gerecht is volledig smakelijk zonder een snuffje zout en enige specerijen. Laat ik dan aan mijn betoog nog deze specerij toevoegen: Ofschoon u het zich niet realiseert, is een wereld, die voor u in het recente verleden ligt, teloor gegaan, de wereld, die bestond in de 19e eeuw. De wereld van hoofse mensen, van 'tijd-in-overvloed', van gezapige zekerheid. Die wereld is ook teloor gegaan, ook een verloren wereld. Ofschoon u er alles van weet, kunt u haar niet herbeleven. De ouderen herinneren zich er soms nog een flard van, maar de mensheid is verder gegaan. Evenzo is de tijd van de hopeloze suffrage - van 1905 tot 1915 - praktisch verloren gegaan, nietwaar. Al deze dingen, die vlakbij liggen, gingen teloor. Daarvoor in de plaats werd iets anders

opgebouwd, een wereld, die een materiële perfectie bijna benadert en aan welke het alleen nog maar noodzakelijk is de juiste geestelijke inhoud te verschaffen om haar te maken tot een 1000-jarig rijk. Ik denk dat deze, uw wereld, geen 'verloren wereld' zal worden. Tot nog toe heeft de mens steeds de verkeerde keuze gedaan. De keuze van de massa en niet de keuze van de eigen verantwoordelijkheid en een zelfstandig leven.

Maar juist in de massabinding van deze dagen, vrienden, meen ik het zelfstandig denken op te merken, dat de garantie geeft - volgens mij althans - dat er geen nieuw Atlantis, geen nieuw Lemurië meer zal zijn. Geen wereld, die teloor gaat in onbewustzijn maar een wereld, waarin de mens eindelijk het raadsel ontsluit en het menselijk begrip maakt tot een instrument van geestelijke bewustwording, voorwaarts gaand naar een nieuw bestaan, dat beter is. En misschien zullen eens ongetelde geslachten verder de kinderen vertellen over het verloren Europa of het verloren Amerika, maar dan zeker niet met de dreiging, de achtergrond van magie en wijsheid, die ons nu blijven uit Atlantis, maar met de bewondering, die nu menigeen onbewust heeft voor degene, die het eerst een wiel uitvond; met de gelukkige geloofsgedachte van de eerste openbaring van de eerste mens, die vandaag den dag de godsdienst beheerst.

Misschien zal uw wereld teloor gaan in haar huidige vorm, maar ze zal nooit een raadsel zijn, als de mensheid tenminste de mensheid niet in de steek laat. En anders, vrienden, zullen er legenden ontstaan over die grauwe aardkloot met zijn vreemde steden en zijn half verwrongen structuren, die na een vernietigende oorlog en een verpestende radioactiviteit de reiziger uit de ruimte alleen nog maar het raadsel opgeeft; "Welk ras kon ze groot en gelijktijdig ze dwaas zijn?"

En daarmee heb ik dan mijn inleiding beëindigd, waarin ik heel wat heb aangestipt, dat u aanleiding kan geven tot vragen, verweren en dergelijke. Maar dat is nu aan u. Laten we eerst pauzeren, dan kunt u erover denken hoe u de vragen zo kort en zo scherp mogelijk kunt inkleden en hoe u mij geestelijk - ik ben ten slotte een geest - in mijn hemd kunt zetten. Als het u lukt, zal ik u nog complimenteren ook.

DISCUSSIE

Zo vrienden. U hebt gepauzeerd en hopelijk ook nagedacht en hier en daar naar ik verneem zoiets gezegd als: "Wat moet ik daar nou nog op vragen?" Maar ik wacht toch met belangstelling af welke punten u naar voren brengt. Begint u maar met de eerste vraag.

Vraag: Wanneer aangenomen mag worden dat de invloed van verlorengedane beschavingen in materieel en geestelijk opzicht zich doet gelden in het heden, zou ik u het volgende willen voorleggen:

1. Is er een bepaalde reden dan wel oorzaak, waarom juist de blanke 'Boeren' de zwarte 'Dingaan' vernietigden?
2. Is er in Afrika een bepaalde taak voor die blanke immigranten te volbrengen? Zo ja, speelt de apartheidspolitiek daarbij dan een bepaalde rol?

Antwoord: Ja, kijk eens er is een tijd geweest, dat de donkere rassen in Afrika de blanke rassen overheersten. Zo lang als zij een voldoende geestelijke grootheid bezaten was dat mogelijk. Toen ongeveer 2000 jaar voor Chr. echter een verval kwam in deze zwarte beschaving, werden de werkelijke Afrikanen - de zwarte Afrikanen dus - langzaam maar zeker leen- en schatplichtig aan de blanken. We zien bv. in deze tijd de zwarte regimenten ontstaan ter verdediging van de Zuidelijke poorten van Egypte. In gelijke periode zien wij dat de grote krijg werd gevoerd op het Abessijnse hoogland, waarbij ook

alweer ten dele het zwarte ras werd teruggedrongen. Het is duidelijk, dat wanneer een beschaving detoyeerd - langzaam maar zeker vervalt - er een revolutionair element moet komen. Dit komen is niet een kwestie van willen of een zending hebben; het is een ontwikkeling die, als ik het zo eens mag zeggen, kosmisch wordt geleid.

Nu geef ik graag toe, dat de Boeren de vernietiging van Dingaen hebben veroorzaakt, maar waarom? Omdat Dingaen in zijn machtsbewustzijn zich met een zeer grote furiositeit bleef verzetten tegen de blanken, hun zoeken naar grond en hun werken. Dit kan natuurlijk weer herleid worden tot een optreden van de eerste mensen van de Compagnie en hun eerste post aan Kaap de Goede Hoop. We weten n.l. dat die voor de inboorlingen niet al te veel respect hadden, maar dat kwam weer doordat die inboorlingen het een reuze sport vonden om van die blanken te stelen. Zo is dus langzaam maar zeker de blanke Boerenbevolking gegroeid tot een, ik wil niet zeggen de kleurling hatend, doch wel een kleurling verachtend ras. Daarbij heeft men één taak inderdaad volvoerd, een zending en dat was het breken van de laatste grote koninkrijken, want de vernietiging van Dingaen is praktisch gelijktijdig geschied met het breken van andere vorstenrijken bv. in de buurt van het huidige Liberia, en het uiteenvallen van grotere vorstendommen in de buurt van West-Afrika.

Hierbij heeft de Boerenbevolking op zich alleen maar een taak vervuld. Meer niet. Maar wat gebeurt er nu? Door de zegen plus het harde leven - het is een eigenaardig verschijnsel maar, dat gaat altijd samen - komt die Boerenbevolking tot een superioriteitsbesef, waarbij men zich bovendien baseert op de Bijbel. Nu is de Bijbel een heel mooi boek, maar als men meer leeft vanuit het oude Testament dan uit het Nieuwe, deugt dat niet in deze tijd. Ik geloof wel, dat zelfs óók Krüger en degenen die indertijd de Vrijstaat van de Boeren hebben gesticht en geleid, eigenlijk mensen waren, die meer uit het Oude Testament van de wraakgierige God leefden dan uit de liefdevolle God. Dit heeft geleid tot het ontstaan van een voortdurende strijd, die werd gecontinueerd, toen de Boerenbevolking werd opgenomen in de Engelse kroonkolonie. De invloed van de Engelsen, die ook al weinig met kleurlingen op hebben, versterkte deze tendens eerder dan dat zij die verzwakte, en hier vindt men m.i. de belangrijkste oorzaak voor het naturellenprobleem. Tot op dat ogenblik had er een soort patriarchale verhouding bestaan tussen de boer en zijn gekleurde werkers; de naturellen. Maar toen ontwikkelde zich de industrie. Het randgebied werd ontsloten.

Er ontstonden goud- en diamantmijnen en daarbij had men de inboorlingen nodig. Men kon die inboorlingen niet gebruiken zonder hen, al was het maar een klein beetje westers op te voeden. Om die inboorlingen goed te beheersen was het nodig dat de zendelingen en de geweren samengingen en wat dat betreft is de verdeling hier en daar allesbehalve Christelijk toegepast. De inheemse bevolking echter maakt daarvan steeds belangrijker - door de plaats in de maatschappij n.l. het arbeidersreservoir voor de blanke bevolking geleide industrie - gebruik om zich steeds verder te ontwikkelen. Dit is een normaal overgangsproces.

Laat ons echter niet vergeten, dat deze zelfde inboorlingen, die langzaam maar zeker worden losgebrand van hun stam, die losgeslagen zijn en die aan de oppervlakte een vernisje van blanke beschaving kunnen tonen, in feite als losgeslagenen staan in een hun vreemde maatschappij. Van binnen leeft nog heel veel van dezelfde, haast decadente gedachtegangen, die Dingaen tot zijn ondergang voerden. De fabrieksarbeider of de ergens in een blikken huisje wonende inboorling zoekt eigenlijk nog steeds naar een 'Clan'-gebondenheid, want daar is zijn leven van oudsher op gebaseerd. Je zou de geest en de structuur van de Impies van Dingaen misschien kunnen vergelijken met bv. die van de S.S., de W.A. de S.A. en wat hebben we nog meer van dergelijke mooie instellingen? Ook daar is de behoefte om gebonden te zijn in een gemeenschap bij heel velen zo bepalend voor de trouw aan principes, dat men over de inhoud daarvan niet verder nadenkt. Bij een dergelijke geestesgesteldheid kan de blanke aan de naturellen geen te grote invloed

toekennen zonder meer, want hij voelt heel goed aan, dat zelfs de universitair gevormde en beschaafde kleurling toch nog iets van die oude banden behoudt. In dit verband is de toepassing van de apartheidswet nu niet direct de meest gunstige methode om tot een oplossing van het huidige naturellenprobleem te komen want het forceert opnieuw de oude gebondenheid aan elkaar van de naturellen. Door een overmatig gevoel van zelfrechtvaardiging en zelfgerechtigheid werken de blanken in Afrika op het ogenblik aan hun eigen ondergang.

In plaats van de kleurling langzaam maar zeker stamgebonden te doen worden met de blanke gemeenschap, wijzen ze hem terug naar de gekleurde gemeenschap en scheppen daardoor een stimulans uit die gemeenschap voor elk individu om langzaam maar zeker meer te worden dan de blanke en gelijktijdig zich steeds meer te verzetten tegen de blanken. Men zou dus kunnen zeggen, dat door deze houding van blanken eigenlijk een soort 'renaissance' wordt veroorzaakt, hoofdzakelijk in het Zuiden van Afrika, maar daarnaast in vele andere koloniale gebieden.

En ik geloof, dat ze ofschoon ze dat zelf niet graag willen daarmee onbewust de taak op zich hebben genomen om 'Chams'-kinderen opnieuw een gelijkwaardig en volledig actief deel te geven in de zaken van de moderne wereld. Ik hoop, dat ik uw vraag duidelijk genoeg, heb beantwoord. Is het niet zo, dan vertelt u het maar.

Vraag: De apartheidspolitiek schijnt niet geheel uw goedkeuring te kunnen wegdragen. Zou u een betere oplossing aan de hand kunnen doen, zonder dat deze uiteindelijk de ondergang van de blanke bevolking tengevolge zou hebben? M.i. wordt de huidige apartheidspolitiek zeer soepel en met de beste bedoelingen voor de naturellen toegepast.

Antwoord: Ja, ja, het is nou precies of ik iemand ergens anders hoor praten, die zegt: "Ja, natuurlijk, al die coloured boys dat zijn aardige kerels, maar je moet zorgen, dat ze op hun plaats blijven, want anders dan gebeuren er gekke dingen. Hij heeft naar een blank meisje gekeken; lynch hem".

Nou, nu moet u eens luisteren: wanneer men de naturellen een kans wil geven om redelijk op te groeien - ik vraag me af of het al niet bijna te laat is - dan moet men aan die apartheid zeker niet verbinden de apartheid van bv. die bus is voor blanken en die bus is voor anderen; dit stemrecht is voor de blanken en dat is voor die anderen; deze positie is voor de blanke en die mag aan een kleurling gegeven worden. Dan maak je een fout. Wanneer die blanke bevolking verstandig zou zijn, dan zou die dit zeggen: "Laat ons zorgen onze kinderen bekwaamer te maken dan wij zijn, dan blijven we ze altijd een slag voor. En laat ons de naturellen de kans geven, om mee te komen. Laat ze de kans krijgen om uiteindelijk zich te gaan voelen als behorende tot ons volk."

Op die manier zou een eenheid worden gekweekt, waarbij, - dat geef ik graag toe - op den duur het blanke ras als een minderheid haast zal verdwijnen qua gezag, maar niet meer in een volk van onbeschaafde wilden, maar in een volk van mensen, die zeker zover zijn als de blanken, die hetzelfde kunnen presteren. Op het ogenblik kan men zeggen, dat de discriminatie wordt toegepast met alle mildheid, akkoord, maar de naturel zelf heeft niet veel te vertellen. Dát is het 'm juist. En degenen, die voor hem spreken, dat zijn helaas of welwillende blanken die het goed bedoelen maar die daardoor in een valse positie komen en nooit die invloed kunnen hebben die nodig is, of het zijn politieke kopstukken, die meestal in andere staten zijn opgevoed, of geschoold zijn door mensen met andere politieke ideeën en bedoelingen. Wanneer men communisten wil kweken bv. begin dan maar met apartheidspolitiek.

En nu vraag ik me alleen maar af, of dit blanke ras zichzelf dan met die apartheidspolitiek kan handhaven tegenover deze overbruisende zee van kleurlingen; of deze kleine minderheid nu werkelijk de illusie heeft, dat hij altijd het gezag kan blijven handhaven

zoals hij dat nu doet. Wanneer niet de goedwillende kleurlingen - ondanks alles - probeerden langs legale weg hun rechten erkend en bevestigd te krijgen, zou op het ogenblik van de hele apartheidspolitiek en de hele regering en vele blanken maar heel weinig over zijn. Er zijn er meer dan genoeg, die graag elke blanke over de kling zouden jagen. Het is niet de blanke met zijn machtsvertoon, maar voor een groot gedeelte de actie van vertegenwoordigers van het eigen volk, dat hen daarvan terughoudt. Als u zich dat realiseert, kunt u ook begrijpen, waarom ik het er niet zo erg mee eens ben.

Ik kijk niet slechts naar deze 100 jaar, maar ik kijk naar wat er gaat gebeuren als het zo verder gaat. En als het zo verder gaat, dan wordt daar op de duur een volk gekweekt, dat niet alleen de blanken in Zuid-Afrika overvleugelt maar dat een haat heeft tegen de blanken over de gehele wereld! Daar zit de andere blanke wereld dan mee opgescheept. Het verschil in optreden dat nodig is om van de kleurling je vriend of je vijand te maken is maar erg klein. Denk maar eens aan Kenya; daar heeft de wereld er een voorbeeld van gezien. Daar bedoelt men het ook goed. Kijkt u maar over de gehele wereld. Maar zoals Engeland zijn Chartoem heeft gekend waar men door verkeerd begrip voor de mentaliteit van de inboorlingen de razende Maddih heeft los gelaten op de wereld, waarbij Gordon wordt geroemd als een held, zo zou het ook wel eens kunnen gaan in Zuid-Afrika.

De historie spreekt, oorzaak en gevolg zijn vergelijkbaar voor ieder en dit ziet er voor mij niet zo erg optimistisch uit zolang het blijft als het thans is. Een verandering moet langzaam gaan en vergt misschien 20 - 50 jaar, maar ze moet al duidelijk zichtbaar nu beginnen en wel op een wijze, dat geen naturel kan zeggen: dat hebben we afgedwongen. Want zodra dat gebeurt, wordt dat volk bandeloos, dan voelen ze zich de sterkste en dan is het hek van de dam. Dat is mijn mening daarover.

Vraag: Dat zien we toch nu in Kongo?

Antwoord: Ja, maar toch zal het in Kongo gemakkelijker gaan dan in Zuid-Afrika. Om de doodeenvoudige reden dat de scheidingen in Kongo niet zo scherp zijn getrokken en hier de verwaandheid van de blanken gemakkelijker door een demonstratie wordt onthuld en gecorrigeerd dan in een staat, waarin de apartheid op zich vaak de aanleiding is tot het goedpraten van elke fout, die door een blanke wordt gemaakt. Dat is helaas maar al te vaak het geval.

Vraag: Er is nog een stam, n.l. de Bosjesmannen, die bijna geheel verdwenen is. Hebben die ook een traditie achter zich gehad?

Antwoord: Ja. Het typische is, dat de Bosjesmannen - tenminste wat daarvan is overgebleven - eigenlijk niet het resultaat is van een directe stambinding. Dat is pas veel later gekomen. Indertijd bestond er een z.g. priestertraditie. Deze bestond ook bij andere volkeren. Bij de Kelten bv. vindt men ook diezelfde regels terug: priesters huwen uitsluitend met elkaar. De Bosjesmannen nu zijn de priesters geweest van - zeg maar - half Afrika. Zij waren de paranormaal begaafden en zij hadden tot taak de spreekbuis te zijn van de goden, de tovenaars en medicijnman van vele stammen. Vergelijkender wijze was de Bosjesman eigenlijk een tijd lang een soort politieke commissaris maar dan vanuit een algemeen overheersend begrip van magie (we mogen niet zeggen Godsbegrip).

Zoiets als men in de Voodoo vindt: de verering van bepaalde krachten vanuit een centraal punt onder veel verschillende gestalten. Daardoor ontstonden afzonderlijke priesterclans. En toen de grote rijken begonnen te detoyeren, zijn deze clans, die over het algemeen door voortdurende huwelijken binnen eigen kring wat verworpen waren, gaan zoeken naar voor hen begrijpelijke wezens. Zo vinden we dan eigenlijk de Bosjesman op zijn hoogtepunt ongeveer 1200 na Chr. Het is echter een zeer eigenaardige beschaving en men kan ook zeggen, dat de Bosjesman wat zijn denken betreft en zijn gebondenheid met de natuur, zijn helderziendheid - een zeer bekend verschijnsel daarbij - absoluut afsteekt bij alle andere stammen van praktisch geheel Afrika.

Het is dus inderdaad, wel een volk, dat een aparte achtergrond heeft. Vooral een aparte genetische achtergrond omdat het geen volkomen eigen ras is, zoals men vaak zegt, maar eerder een mengproduct. Wilt u vergelijkingsmateriaal dan moet u bv. eens letten op de rasechte man van Wales, de z.g. rasechte Kelt. Dan vindt u daar eigenaardige typevertekening en raskarakteristieken in grote mate, die u eigenlijk bij de Bosjesman ook vindt. Vertekening van het gelaat, andere schedelvorming enz. Dat is op dezelfde manier ontstaan. Alleen, in Wales stamt dat niet van 1200 na Chr. maar van ongeveer 900 voor Chr. tot 1100 na Chr. Dat is de periode geweest dat daar die aparte geaardheid ontstond. Voldoende? Volgende vraag a.u.b.

Vraag: Kunt u precies aangeven waar die stad in de Sahara is?

Antwoord: Zonder kaart zal me dat heel erg moeilijk vallen. Maar om een ongeveer aanwijzing te geven: ze ligt ongeveer 150 mijl Z.O. van Waddi El Besser en ze ligt ongeveer 350 mijl, evenzeer Z.O. van Oran ahim el Turk. Dan hebt u twee lijnen en als u die laat kruisen, dan heeft u ongeveer de ligging van die stad. Oran is een havenstad, maar achter Oran ligt - ja hoe zul je dat zeggen -: "van het Turkse soort". Er is vroeger een hofhouding geweest, in de tijd dat de Viziers van de groot-Mogel daar resideerden en daarom heet dat Oran ahim el Turk. Het ligt ongeveer 30 mijl landinwaarts Z.W. tot Z. van de eigenlijke havenplaats Oran. Of u Waddi El Bosser op een gewone atlas kunt vinden betwijfel ik, maar als u een uitgebreide kaart hebt van het terrein Tunis, Marokko dan denk ik wel, dat u een aardig eind in de goede richting komt. Ja, meer is daar niet over te zeggen, hoor. Als ik eraan gedacht had, had ik een Beadeker uit de oude tijd meegebracht, maar ik heb dat ding helaas niet bij me, dus ik moet het maar zo van overlevering vertellen. Zullen we verder gaan?

Vraag: U sprak van volkeren, die werden vernietigd en volkeren, die zich terugtrokken. Wanneer trekt een volk zich terug en op welke manier komt dit tot stand? Kunt u iets vertellen over de Godsdienst van de Etrusken?

Antwoord: Nou, dat zijn wel ietwat verschillende vragen, maar vooruit dan maar. Het terugtrekken van een volk geschiedt dan, wanneer het zich in de minderheid weet t.o.v. zijn omgeving, maar gelijktijdig weigert, zich met die omgeving te mengen. We vinden bv. een aardig voorbeeld, van een volk, dat zich terugtrekt in de Toearegs. U zegt misschien Toearegs, dat is niet goed het zijn de Toeari. Deze Toeari zijn n.l. een ruitervolk geweest, dat oorspronkelijk een heel groot gedeelte van Noord Afrika en een heel groot gedeelte van het woestijngebied beheerste, maar langzaam maar zeker hebben zij zich teruggetrokken, o.a. bij het Hogargebergte.

Zij vormen nu nog bepaalde kleine stamgemeenschappen, die zelfs hun eigen bergcitadels kennen. Dit volk heeft zich dus teruggetrokken en in dit teruggetrokken zijn - door het voorkomen van huwelijken met anderen en zo - de eigen cultuur en het eigen bestaan praktisch ongerept kunnen bewaren. Nu kunt u begrijpen dat het ook wel eens kan gebeuren, dat zo'n volk zegt: "Nou ja, hier aan de wal kunnen we het niet houden, laten we naar een eiland gaan, wat we beter kunnen verdedigen." En ook daar krijgen we dan weer het resultaat van zo'n - op z'n Engels gezegd - "splendid isolation". Dat terugtrekken is vaak gebeurd, omdat men zichzelf wilde blijven en men zich niet in staat voelde om de zaak daar te winnen of te handhaven. Het is bv. bekend, dat bepaalde delen van de stammen in de tijd van Montezuma zich hebben teruggetrokken naar het Noordelijk deel van Bolivia en veel van de Indianen, die daar nu nog leven zijn eigenlijk directe afstammelingen van de Inca's. Wéér een volk, dat zich heeft teruggetrokken.

Vraag: Montezuma's zijn toch eigenlijk, Azteken?

Antwoord: Azteken. Maar men zegt van de Inca's. Men spreekt van Incabeschaving, want de Azteken waren maar een stam, en Montezuma regeerde met z'n bondgenoten,

voordat de Spanjaarden er kwamen, over ruim 40 stammen. Weet u dat wel? Dus daarom zeg ik de Inca's. Het rijk van de Inca's. De Inca was de vorst. En de Inca's noemde men ook nog - als het daarom gaat - de zogenaamde Prinselijke Edelen. Het waren degenen die niet verder dan tot in de 5e graad in bloedverwantschap verwijderd waren van de regerende vorst en diens zonen. Het waren de dragers van de gevederde mantel. Zo is de kwestie. Goed dat was punt 1. Is dat voldoende?

Vraag: De bewoners van de Paaseilanden is dat ook een teruggetrokken stam?

Antwoord: Nee, dat is een kwestie van een slavenstam. Daar kom ik dadelijk even op terug. Ik heb eerst nog een paar Etrusken op m'n maag liggen! De eredienst van de Etrusken is direct verknoopt met een geloof aan het hiernamaals, in de tweede plaats aan een bevrijdende God, in de derde plaats aan tegengestelde begrippen van goed en kwaad, waarin - naar ik meen - iets van de Perzische invloed van Ahriman en Ormoezd te herkennen is. Het geloof zelf doet wat christelijk aan, omdat men n.l. aanneemt: een verkondiger van de leer, een bevrijder, men kent sacramentele handelingen en sacramentele verbintenissen.

De kern van het geloof - om het nu helemaal te behandelen is tamelijk veel - kan als volgt worden geschetst: in de wereld is een strijd tussen goed en kwaad. Wij hebben vanuit het goede een openbaring gekregen, waardoor wij in staat zijn het goede voor onszelf te handhaven. We kunnen alleen goed zijn, wanneer wij ons eigen persoonlijk recht erkennen, wanneer wij geen goden doch slechts de verschillende schijn gestalten van een God kunnen aanvaarden en geen beelden aanbidden, doch slechts de Kracht die boven al deze vormen en openbaringen staat. Het is dus een voor die tijd typische vorm van een ééngodendom, dat echter meer godsvormen toelaat en erkent. Eén van de redenen waardoor strijd ontstond met de Romeinen. Men was daar n.l. niet geneigd om een Augustus, dus een soort van god, te erkennen. Men was ook helemaal niet van plan om bepaalde bandeloosheden zo maar te tolereren omdat het toevallig uitkwam met de Diana-verering en de Venus-verering. Men had dus een zeer eigen idee waarbij - als ik me niet vergis - naast de Perzische ook de Cyprische en Egyptische invloeden meespeelden. We kennen in hun tempels ook de verdeling in drie delen: een koor, een ruimte - je zou haast zeggen - voor de genodigden en gelovigen, en daarachter een ruimte voor degenen die dat nog niet zijn. Dat doet een klein beetje denken aan de vroegchristelijke tijd, vandaar dat hun geloof dan ook waarschijnlijk de Christenen vaak geholpen heeft. Er was veel overeenkomst.

Vraag: Was dat ook een Zarathoestra-leer?

Antwoord: Nou, je moet nooit zeggen Zarathoestra-leer. Het was de Zoroaster-leer. Dat was inderdaad van invloed. En om dat goed te begrijpen, moet u zich realiseren, dat juist Italië - zelfs al toen Griekenland nog op z'n hoogtepunt was - een verzamelpunt is geweest voor verschillende religies. Het lag daar voor die toenmalige wereld rond de Middellandse Zee centraal. We vinden daar bv. ook al, terwijl Rome nog een onbetekenend stadje is, de Isis-tempels en Perzische tempels. We vinden er bepaalde flagalanten-orden zelfs, die eigenlijk meer behoren tot de Arabische verering van goden, later omgezet in de Derwischen (daar vind je het nog terug). Dus het is een centraal punt geweest en daar is dus dat element binnengedrongen. Het heeft waarschijnlijk aangesloten bij het oorspronkelijk geloof - dat m.i. grotendeels Keltisch is geweest, onder invloed van de Kelten die ook in die buurt zijn doorgetrokken - en daardoor heeft dit geheel het karakter van een bevrijdingsleer gekregen.

Vraag: Er is een theorie, dat de Etrusken afkomstig zijn van ik meen Phoenicië onder leiding van één van de zonen van de koning.

Antwoord: Ja, dat is een theorie. Maar ik zou dit niet zonder meer willen onderschrijven, omdat n.l. de Phoeniciërs - hoe vreemd het ook klinken moge - geen eigen ras waren. Het

ontstaan van de Phoeniciërs als volk is, eigenaardig genoeg, ongeveer gelijk aan het ontstaan van de z.g. Korsaren steden, die we later zien als beruchte zeeroversneden. Ik wil maar zeggen: het is oorspronkelijk een stam van uitgestotenen, die juist daardoor vrij stond van alle stammen rondom, op den duur de handel ging beheersen en een zeer knap gebruik maakte van bestaande tempelgeschriften bv. Vandaar ook dat men tot een Phoenicisch schrift komt, de Egyptische methode van zeevaart rustig koppelt aan bepaalde methoden, die in de Eufhraat bestaan, en dat rustig weer aanvult met methoden die eigenlijk uit de buurt van Albanië stammen. Alleen dat al zou erop moeten duiden, dat de Phoeniciër als zodanig een mengvolk is en geen stamvolk. En we zouden zelfs aan kunnen tonen, dat in de Phoeniciërs Keltische invloeden aanwezig zijn. In hun godsymboliek en godsgedachte n.l. komt dat wel tot uiting.

Vraag: Maar die Etrusken die kwamen toch van Lybië, westkant van Klein-Azië zowat tegenover Smyrna.

Antwoord: Dat zegt men, ja. Maar dat zou me haast te ver voeren om dat helemaal te vertellen. We moeten daarvoor even teruggaan naar de ondergang van Atlantis. Toen Atlantis onder ging waren er twee rassen: het blanke ras en het z.g. donkere ras. Dat tweede ras was een slavenras. De blanke rassen zijn grotendeels ten ondergegaan of gevlucht naar de Noordelijke eilanden, dan wel weggetrokken. Die zijn o.a. tot zelfs in Tibet terecht gekomen. Ja, geslacht na geslacht natuurlijk. Maar dat zwarte volk met enkele blanke leiders is een trektocht begonnen en die voert ons praktisch vanaf de Goudkust noordwaarts rond de Middellandse Zee, met een inval in het Beneden Egyptisch rijk, die het deltagebied, met een doordringen tot in Perzië - waar over deze dingen wordt gesproken trouwens - vanwaar men afbuigt naar het noorden, afsteekt in Azië en komt tot de berggebieden van Kashmir zelfs. Van daaruit buigt men terug en splitst zich. We krijgen daarbij een beïnvloeding door de Kelten in Anatolië, maar we gaan ook wat meer naar het noorden toe; Kaukasische Zee, Kaukasische gebieden en daar vinden we dan ook weer de invloed van het blankere gedeelte, dat zich toen van de donkere groep heeft afgezonderd. De anderen trekken door, ten dele noordelijk, trekken de Donau langs, de anderen gaan beneden af. Beïnvloeden Noord Griekenland en gaan dan verder langs Dalmatië. Trekken de kant van de Alpen uit en lopen in de buurt van Turijn en Modena vast. Trekken naar beneden toe, gaan weer de kust langs en komen terecht bij de Pyreneeën. Bij de Pyreneeën gaat een klein deel zuidelijk af, wordt teruggeworpen en komt in verband met de stam die nu de Basken heet. Anderen trekken noordelijk en komen in de richting van Bretagne terecht en van Bretagne zullen ze uiteindelijk ook oversteken naar Engeland, maar nadat ze eerst daar enkele honderden jaren gezeten hebben.

Vraag: De Druïden?

Antwoord: Ja, dat staat met de Druïden in verband. Inderdaad, inderdaad.

Vraag: Waren de Kelten dan ook niet van Atlantis afkomstig?

Antwoord: Ja, ja, die Kelten zijn, zoals ik zeg, grotendeels een slavenras geweest, dat wegtrok. Maar één ding moet je ze niet kwalijk nemen: het waren slaven. En waar ze nu een aardig meisje vonden, daar namen ze haar wel eens mee. Dus toen ze aankwamen, waren ze als volk wel een klein beetje anders dan toen ze weggingen.

Vraag: In welke periode was dat?

Antwoord: Laat ons zeggen, dat deze trektocht vanaf de eerste landing dus - dan reken ik de eerste groep, die de trek zijn begonnen - zich afspeelt van 12.700 v. Chr. tot ongeveer 3.700 jaar v. Chr. Dan zijn ze nog op weg, maar je kunt zeggen, dan hebben ze Afrika allemaal bereikt. De beïnvloeding is dan doorgedrongen tot Kashmir. En met het bereiken van Kashmir krijg je dus in diezelfde periode de beïnvloeding van Griekenland en de Hongaarse beïnvloeding.

Vraag: Het strijdbijlenvolk, dat van de Kaspische Zee westwaarts trok tot Denemarken toe.

Antwoord: Kijk eens. Nu moet u dat zo begrijpen. Deze volkeren bestonden indertijd uit een betrekkelijk klein korps van leidinggevende blanken - ook blondharigen - en de anderen waren de donker-gepigmenteerden, maar wij zouden ook nog zeggen blank, bruinig blank. Dat heeft zich wel vermengd, maar die superioriteitsgedachte is blijven bestaan. Op een gegeven ogenblik ontstond er - hoe gaat dat - ruzie onder de leiders van het volk zelf, die zich erop beriepen, dat zij uit de stam waren en dat die anderen er eigenlijk niet bij hoorden en toen is er dus een splitsing ontstaan. Bij deze splitsing mogen we niet uit het oog verliezen dat dit volk dus, toen het zich in de richting van de Kaukasus bewoog, daar een tijd gezeten heeft, daar - ook nu nog herkenbaar - bepaalde invloeden op de stamgebruiken heeft gehad tot Turkestan toe en zich versterkte met andere volkeren in de trek. Die andere volkeren kwamen toen weer uit het Ganges-bekken bijna. Dus dat is allemaal een vermenging. Als je dat precies na wilt gaan, dan wordt het ontzettend moeilijk, want dan moet je al die trekken berekenen.

Vraag: Waren dat Ariërs?

Antwoord: Daar zijn inderdaad Arische invloeden bij, ja. Maar er bestaan ook nog andere Arische invloeden, want die komen niet allemaal alleen van het Zuiden uit. Er is ook nog een Arische trek aan te wijzen, die gaat over de Oeral. Dat is een noodgeval geweest, anders hadden ze zo'n trek nooit gemaakt. En die hebben hun invloed ook in de Baltische staten achtergelaten. Dus ook in Rusland. En het typische is, dat zeer waarschijnlijk deze stammen dezelfde zijn als die welke zo'n grote invloed hebben gehad op de Teutonen, dus tegenwoordig zeg je de Germanen. Maar Germanen, dat is nu gek, zijn later weer teruggetrokken en we vinden nu die Arische of Germaanse nederzettingen in het gebied van Odessa en Kiëv. Dat is dus een wisselwerking geweest, net een kwestie van eb en vloed. Het is buiten gewoon interessant, als je dat nagaat.

Ja, nu heb ik die Paaseilanden nog. Kijk eens. De beelden zijn de voorouder- of Arno-beelden. En die voorouderbeelden werden oorspronkelijk vervaardigd voor vorsten. Die vorsten waren niet direct van het eigen ras. De beelden, die gemaakt werden waren wel sterk gestileerd, maar gaven dan toch ook wel aan, dat die vorsten eigenlijk behoorden oorspronkelijk tot het reuzenras. Dat waren de heersers en de leiders. Later is daar die beheersing weggevallen, waardoor een grote hongersnood is ontstaan. Het Paaseiland lag niet erg gunstig en daardoor is een groot gedeelte van de bevolking uitgemoord. Wat overbleef heeft zich langzaam weer voortgeplant en dat waren de nakomelingen van de bouwers. Die revolutie is geweest 5 jaar na het begin van het bovenste tempelerras. U weet misschien dat op het Paaseiland de beelden oorspronkelijk staan in een trapsgewijze opstelling, die voert naar een soort open altaar.

Dus daar waren ze toen aan toe: aan dat altaar. En toen is die revolutie uitgebroken en daardoor zijn er veel beelden blijven liggen. Maar nu het vreemde: degenen die dus daar leefden vertelden steeds over de grootheid van de ouden waarvoor die beelden worden opgezet, en die hebben ook die bekwaamheid steeds overgeleverd, zodat men langzaam maar zeker op het eiland er voorouderbeelden van heeft gemaakt. Oorspronkelijk waren het vorstenbeelden, bestemd voor een dodenverering in dezelfde zin als waarin bv. een Egyptisch vorst zijn beelden liet opzetten, opdat hij zou leven na zijn dood. Zo zit dat in elkaar.

Vraag: Maar die reuzenvorsten, waar kwamen die dan vandaan?

Antwoord: Dat waren wel hoofdzakelijk Polynesische invloeden. Het reuzenras zelf heeft eigenlijk een groot deel van Afrika en van de eilandenarchipel beheerst. En het is aan te nemen, dat deze grote mensen - wij noemen ze nu homo giganticus; ze waren ongeveer 2,5 meter groot - op een gegeven ogenblik ook wegtrokken, toen hun macht te zeer werd bedreigd. Die hebben zich ook geïsoleerd op eilandenwerelden. Van daaruit hebben ze

waarschijnlijk ook dit alles aangesticht. Daar is het begin ook weer van Paaseiland. Wanneer je dan verder de zaak bekijkt - aan de hand van overlevering enz. - blijkt zelfs dat deze reuzenheersers betrekkelijk ver naar het noorden zijn getrokken. Een heel typisch verschijnsel. Oorspronkelijk waren ze in het zuidelijk gedeelte van de Oceaan heerser, maar later zijn ze betrekkelijk ver naar het noorden gegaan. Het lijkt er haast op of ze, net als de Amerikanen, daarboven een soort brug zagen om een nieuw land te winnen. Die rijkjes zijn allemaal uiteengevallen, ook alweer doordat ze tegen elkaar verdeeld waren.

Vraag: Bent u niet van mening, dat de magiërs van Atlantis meermalen geïncarneerd zijn en dan invloed hebben uitgeoefend op de evolutie van de mensheid?

Antwoord: Ja, dat ben ik inderdaad niet van mening. Ik zal u ook vertellen waarom. De grootmagiërs van Atlantis, hadden geen incarnatie nodig. Maar ze waren ook niet groot genoeg om als verlostten te reïncarneren. De werkelijke grote witmagiërs van Atlantis zijn dan ook eigenlijk de leiders van de geestelijke broederschap, de Witte Broederschap, die haar naam uiteindelijk aan Atlantische gebruiken ontleent. Van hen zijn er betrekkelijk weinig direct gereïncarneerd. De z.g. 'Meesters', die wel eens incarneren, kunnen daartoe behoren, maar dat is lang niet zeker. In ieder geval zijn het uitzonderingsgevallen. Daar staat tegenover, dat velen der 'Grootmeesters', die incarneren op deze wereld, behoren tot geslachten, die geleefd hebben voordat deze wereld de mens kende; dus op andere planeten. Het zijn geesten, die zo hoog zijn gekomen in een vroeger bestaan, dat ze thans de verantwoording gaan dragen, voor een ras, dat nu bestaat. Daarom ben ik dus niet van mening, dat ze allemaal meerdere malen geïncarneerd zijn. Commentaar?

Vraag: Zijn niet alle 'Meesters' lid van de Witte Broederschap?

Antwoord: Neen, niet alle 'Meesters', als u ze zo wilt noemen, zijn lid van de Witte Broederschap, want om tot die Witte Broederschap te behoren, hoort niet alleen een inwijding, maar tevens het erkennen van een reeks van doelstellingen. En die reeks van doelstellingen, in de Witte Broederschap dus, is tamelijk nauw omschreven. Zo is het dus voorstelbaar, dat een zeer grote geest zich niet kan verenigen met de methode ter verdere bewustwording, zoals de Witte Broederschap die ontwerpt. En het resultaat is dan dus, dat hij daar niet toe behoort. Je zou haast zeggen: het is net als met menige vereniging, nietwaar. Je hebt in de Witte Broederschap actieve leden, leden die zo'n beetje meedoen, donateurs, en dan ook nog sympathiserenden.

Vraag: Uw bedekte waarschuwing tegen het gebruik van atoombommen, de lezingen van de heer Adamski en nog meerdere feiten die op andere lezingen naar voren gebracht werden: wijzen al deze gegevens erop dat u eigenlijk grote waakzaamheid en kracht van ons eist om geen tweede Atlantis te krijgen?

Antwoord: Ja, laten we het eigenlijk zo zeggen: wij hebben niets van de mens te eisen. Dat begrijpt u wel. Dat kan niemand. We kunnen waarschuwen! En bij die waarschuwing moeten we nog zedelijk blijven. We mogen het niet overdrijven. Doen we dat, dan is het ook niet goed. Maar wat onze waarschuwing altijd weer inhoudt is dit: probeer - ongeacht de consequenties - volledig te leven naar hetgeen voor jou persoonlijk aanvaardbaar en goed is. Leef niet in een gemeenschap of kudde waarbij je je laat drijven. Denk zelf, handel zelf en kom voor die gedachte uit! Ook wanneer dat misschien erg moeilijk is, het je je levensonderhoud, je sociale standing kan kosten. Want slechts degenen die niet bang zijn om door andere gek genoemd te worden kunnen zo leven als het een verstandig mens betaamt.

Dat is eigenlijk onze waarschuwing en wanneer individuen, de individuele mensen, zo durven leven, dan blijft er geen 'massa' over die gebruikt kan worden om een dergelijk vernietigend spel te spellen als sommigen eigenlijk in hun dromen zouden willen doen. Dan zou ook de aarde niet ten onder kunnen gaan. We moeten begrijpen dat de mens

verantwoordelijk is tegenover zichzelf en tegenover God. Al het andere is bijkomstig. Per slot van rekening: vandaag ben je Nederlander en twee incarnaties verder ben je Chinees. Daarom hoef je nu niet met een scheef nog naar de Chinezen te kijken; die scheve ogen krijg je later misschien vanzelf. Beroep je er niet op dat je Nederlander, of Rus bent, beroep je erop dat je als mens ernaar streeft Gods gebod te verwerkelijken zo goed als je kunt. Beroep je er niet op, dat wij als natie of wij als volk een plicht hebben. Beroep je erop, dat jij als mens een plicht hebt en een taak, en vervul die. Dan gebeurt er wat. Anders wordt het misleiding en zelfmisleiding. Verder hoeft onze waarschuwing niet te gaan.

Vraag: Is het niet je plicht je in te zetten voor een gemeenschap? Zo is het vaak in een vereniging: men doet een beroep op je je ten dienste te stellen van de vereniging. Ook voor dingen, waar je niet zo veel voor voelt en waar je geen zin in hebt.

Antwoord: Ja, waar je geen zin in hebt. Dat is nu een kwestie, daar zouden we overheen kunnen stappen. Maar laten we nu stellen: u bent lid van een vereniging en morgen komen ze u vragen om op straat stempeltjes uit te gaan delen. U zegt: "Ja maar ik wil geen stempels uitdelen, dat gaat tegen mijn principe in". Dan is de eerste consequentie daarvan, dat u zegt binnen de vereniging: "Dat kan ik niet doen. Ik zou het willen doen als het wat anders was, maar dit gaat tegen mijn gedachtegang in".

En punt twee: Binnen de vereniging zal ik kenbaar maken, dat ik deze methode onaanvaardbaar vind. En dat zal ik bij herhaling doen. Wanneer dat meerdere malen gebeurt, zal ik de consequentie trekken door - na doorlopend protest - mij uit die vereniging te verwijderen. Ik kan niet lid van de vereniging blijven en gelijktijdig mij verzetten tegen iets, wat zij consequent doet, maar dan moet ik eruit gaan, nietwaar. Als mens ben je verplicht in de gemeenschap al datgene voor die gemeenschap te doen - ook wanneer je het zelf niet prettig vindt - wat jouw inziens goed is, althans niet strijdig is met jouw wezen, je denken, je geloof aan God en mensheid.

Vraag: Dus a priori : individualist.

Antwoord: A priori: individualist. En laten we niet vergeten, dat niet uit de massa, maar uit de individualiteit de grote ontwikkelingen voortkomen. Einstein was geen massamens, Schweitzer is geen massamens. Edison was geen massamens, Volta was geen massamens, Newton was geen massamens. Het waren individuen. En daardoor konden zij een grote impuls geven aan de wereld. Massamensen kunnen alleen maar de norm van het gemiddelde steeds lager stellen, om alsnog de waan te hebben, dat ze iets betekenen.

Vraag: Dus de massamens wordt gedacht, maar denkt niet?

Antwoord: De massamens denkt te denken, terwijl hij gedachten denkt die anderen voor hem hebben ontworpen ofschoon ze er zelf anders over denken. Niet wordt gedacht. Hij denkt wel, maar is niet meer in staat tussen zijn eigen gedachten en beelden, die men voor hem klaarlegt te onderscheiden. Zullen we verder gaan?

Vraag: Waarom hebt u ons niets verteld over het verzonken gebied van de Gobiwoestijn? Is dit gebied niet van groot belang geweest voor de ontwikkeling van de talen der wereld?

Antwoord: Nou, voor de talen der wereld, nee. Kijk eens, dat is eigenlijk geen verzonken gebied, hoor. Dat is nu echt een verdroogd, een verdord gebied. Ik heb daar wel het een en ander over verteld, maar ik kon toch moeilijk over Gobi veel meer gaan vertellen dan bv. over Atlantis. Kijk eens, van de Gobi woestijn kunnen we dit zeggen: vroeger was het een vruchtbaar terrein. Het werd doorkruist door meerdere rivieren en het was een handelscentrum, waarin dus de beschavingen van het oosten, die in die periode meestal betrekkelijk hoog stonden, elkaar konden ontmoeten. Om bv. iets aardigs op te

merken: de kunst van lakken en glazuren is oorspronkelijk van daaruit afkomstig. Daar had men eerder lak- en glazuurwerk dan in China. De Chinezen hebben dit verder ontwikkeld, maar daar ligt de bakermat. Vandaar ook, dat we diezelfde wijze van bewerking ook zuidelijk vinden, maar weer in andere materialen, aangepast aan het daar bestaande. Typisch is bv., dat het pauwmotief, dat we zowel in China, een deel van Japan, als in het hele zuiden van Azië aantreffen, oorspronkelijk weer in verband staat met de opvatting van de plicht van de mens, die daar heerst in het zuiden. Men zei daar n.l.: "Zoals de pauw pronkt voor de wereld om z'n schoonheid te tonen, is de mens verplicht te pronken tegenover zijn God om in zijn schoonheid en het tonen daarvan God zijn dankbaarheid voor zijn bestaan te tonen".

De talen. Ja, waar er mensen zijn of nee, dat is nog niet uitgebreid genoeg: daar waar wezens zijn, die een zekere gemeenschap kennen, al is het die van individuen met aangrenzende jachtgebieden, zullen zij ook een taal ontwikkelen. Alle dieren hebben hun 'taal', alleen bestaat er zowel een taal van 10 woorden, als een van 8000. En wij kunnen dus de beperkte taal van een dier niet of ternauwernood begrijpen. Apen bv. hebben vaak een vocabulaire van 20 tot 80 woorden. Honden en katten kunnen met hun vocabulaire ook - wanneer ze bij de mensen zijn - komen tot 50 á 60 woorden.

Dus als je het zo bekijkt, dan kun je zeggen, dat het voor de taal niet beslissend was. Hoogstens dus als een punt waardoor uitwisseling ontstond en waarbij dus gelijke woordbegrippen in verschillende talen konden binnendringen. Zo gesteld, ja. Maar dan heeft het toch geen grotere belangrijkheid dan bv. Atlantis in zijn tijd heeft gehad. Of als bv. Zuid Californië heeft gehad - een tijdlang - voor praktisch heel Noord-Amerika. Het is dus wel een centrum geweest, maar niet alleen beslissend voor de taalontwikkeling.

Vraag: Ik maakte uit uw lezing op, dat de verschillende werelden - hoewel de machtsstrijd wel als directe oorzaak van ondergang kan worden genoemd - toch op verschillende wijze aan hun eind kwamen (sadisme, zwarte magie, etc.) Hebben de daaropvolgende werelden dan toch wat geleerd uit de ondergang van die vorige?

Antwoord: Ja, dat is heel typisch als ik dat zo moet zeggen. Elke wereld heeft geleerd zich wijzer te achten dan de vorige en daardoor onbewust de fouten van de vorige wereld vermeden, evenzeer als haar deugden. Ik kan dat het best illustreren met het heden. Het heden denkt technisch en wetenschappelijk. Het denkt niet meer magisch, toch liggen de net vóór uw beschavingstop liggende hoogste beschavingstoppen in een magisch karakter. Daartussen kennen we dus de krijgsmancyclus, dus de priester, (Egypte bv.) krijgsman-Rome, handelsman.

En nu krijg je binnenkort de tijd van de boer. Dat kun je zien in Frankrijk. Daar staat de boer al op de barricade, wanneer hij geen subsidie krijgt. Dat wil dus zeggen dat men altijd het verleden minder acht. Dat is een grote fout, hoor. In Ur bv. hadden ze ook al een flatgebouw van 4 verdiepingen. Dat was voor die tijd heel wat! Dat was n.l. een soort paleis, dat voor kapiteins en doortrekkende vorsten was gebouwd met alle aangenaamheden, die daar verder bij hoorden. Een zeer groot gebouw met een bakkerij, een apotheke, opslagruimten enz. In Rome zijn er zelfs gebouwen geweest van 8 verdiepingen en je had er zelfs een soort lift. Alleen werkte die niet met elektriciteit, maar met waterkracht en soms ook met mankracht. Dus wanneer je het steeds maar ontkent, dan zal de vorm waarin de ondergang zich uit, een andere zijn. Maar het gaat ook niet zozeer om de vorm, want die is aangepast aan de ontwikkeling van de cultuur. Het gaat om de drijfveer, die erachter zit.

En als u het mij vraagt is die drijfveer altijd weer een verkeerd begrip van eigen betekenis in de wereld. Zolang als een mens begrijpt dat een ander met zijn manier van denken en zijn manier van doen ook een mens is, dan gaat het goed. Maar zodra hij probeert zijn eigen wijze van denken en van leven voor te stellen als beter, als superieur ten opzichte van die van anderen, ontstaat daardoor een soort geestelijke inteelt met als gevolg een onbegrip voor anderen.

Denk bv. eens aan de Amerikanen en de Russen. De Amerikanen hebben het ontzettend goed bedoeld, toen zij de wereld begonnen te helpen op pootjes te komen, maar zij hebben hun steun vaak op een manier gegeven, waardoor menigeen het eigenlijk liever zonder had gedaan. Natuurlijk heeft men het geaccepteerd, maar men heeft nooit de gever en de mentaliteit van de gever kunnen begrijpen of waarderen. Een verkeerd begrip derhalve van de Europese mentaliteit. Daartegenover de Rus. De Rus heeft zijn satellietstaten, naar hij meent, goed onder de duim en ook een groot deel van zijn eigen volk, maar hij vergeet daarbij één ding: iets wat tot het uiterste wordt doorgevoerd wordt absurd. Uitersten zijn voor de mens niet aanvaardbaar. Door zijn systeem tot het uiterste door te voeren en op te leggen heeft hij een verzet gewekt, dat zijn eigen ondergang kan worden. Zo goed als de Amerikaan in feite zijn eigen wereldmacht op het ogenblik bedreigt door te Amerikaans te zijn, bedreigt de Rus zijn deel van de wereldmacht door te Russisch te zijn. Als je dat nu in de gaten houdt, dan kun je begrijpen, dat dit eenzijdigheid van denken is. Eenzijdigheid, die je ook op een andere manier ziet.

Er bestaat magie, vandaag aan de dag. Er bestaan vandaag aan de dag geestelijke krachten van licht, én van duister die ontstellend groot zijn. Er bestaan invloeden uit de kosmos, al dan niet astrologisch berekenbaar. De wetenschap loopt daaraan voorbij, maar komt daardoor te staan voor fouten, die men dan met een 'toeval' of met een 'nalatigheid' verklaart en die men had kunnen vermijden, komt daardoor vaak tot een gebrekkige ontwikkeling. Het mislukken bv. van een raket in Amerika, waarin 47 fouten voorkwamen, was volkomen duidelijk te verklaren wanneer u zich realiseert, dat men de grootste montagewerkzaamheden had laten verrichten in een tijd, dat er een oppositie was tussen Mars, Mercurius en de zon, en dat de aarde bovendien stond in de afnemende maan; even voor nieuwe maan. Dan kun je wel zeggen dat dit geen invloed heeft op de vitaliteit van de mensen echter wel op een onnauwkeurigheid. Dus in dit geval had een horoscoop, een waarde van 11/2 miljoen dollar kunnen redden! En als je dat nu zakelijk zou kunnen bewijzen, dan zouden we voor alles een horoscoop willen hebben, ook daar waar het niet baat. Zo zijn de mensen. Eenzijdigheid van technische ontwikkeling betekent, dat deze wereld voor een groot gedeelte in de leidende functies mensen ziet, die niet meer helemaal geestelijk gezond zijn. Ik zeg niet dat ze gek zijn, maar zij kunnen dat leven en die verantwoording in feite niet aan! Zij raken daardoor overspannen en komen tot volkomen irrationele denk- en handelwijzen, met alle gevolgen van dien. Wanneer men dat beter zou bekijken, wanneer men meer all-round zou zijn, dan zou men waarschijnlijk ook meer individualistisch zijn. Men zou de eenzijdigheid opzij gooien daardoor kunnen komen tot een alomvattende ontwikkeling, die niet stopt wanneer de eenzijdigheid te groot wordt en daardoor de vernietiging gaat stromen. Zo moet je het eigenlijk zien.

Vraag: Mag ik iets vragen over de vernietiging van volken. Is het niet zo dat een bepaalde kleine kern gespaard blijft om zich dan weer verder te ontwikkelen?

Antwoord: Eigenlijk moet je het anders zeggen. In elke beschaving zijn een stelletje mensen, die niet alleen ontwikkeld zijn, maar ook zichzelf blijven en dus niet verblind worden door hetgeen dat andere voortdrijft. Dat zijn handige jongens. Die zeggen: "Hé, ik zie dat het kabeltje van de lift gaat rafelen, laat ik nou op deze verdieping uitstappen voordat ik met de rest beneden terecht kom, maar dan op een harde manier". Dus het is niet gespaard blijven in de zin van speciaal beveiligd worden. Het is eerder inzien wat de gevaren zijn en daardoor gewapend zijn. En dat zijn degenen dus, die blijven voortbestaan.

Vraag: We hebben toch gezien bij Atlantis, dat er een hele groep tijdig wegging voordat het te laat was?

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: En dat hebben we toch in Tibet ook gezien?

Antwoord: Ook. Dat blijf je steeds weer zien.

Vraag: Ja, maar dat was toch onder leiding van veel hoger staande wezens? En het is toch zo dat de massa onder die leiding toch zeker geleid wordt?

Antwoord: Ja, goed, goed. Als u aan dat woord graag vast wilt houden, heb ik er geen bezwaar tegen.

Maar, nou wat anders; als morgen een grootgeestelijke vriend naar u toe komt, en die zegt tegen je: "M'n waarde vriend, verkoop alles wat je hebt, en smeer hem als de bliksem. Je kunt beter in de Sahara onder een palmboom gaan zitten, want er gaan vreselijke dingen gebeuren". Bent u dan zo, dat u meteen uw zaakjes opneemt en gaat? Nee, dan zegt u: "Ja, hoor eens, ik zal er eens over nadenken. Hoeveel zou me dat kosten? En hoeveel geld hou ik dan over?"

Vraag: Ja, maar die dingen komen dan helemaal onverwachts. Waarom zou ik die moeite doen. Als ik overga heb ik het ook.

Antwoord: Dus u hebt geen plichtsbefef voldoende om uw bewustzijn te handhaven en te bewaren voor deze wereld. Maar degene, die dat nu wel zou doen, die behoort nu tot degenen, die gered worden. Het zijn de mensen, die er niet veel over praten, maar die zeggen: "Nu weet ik het; ik voel me verplicht om dat te doen. Afgelopen". Ook niet: "Wat hou ik ervan over, wat kost het me. Ik ga". En dat zijn er maar weinig.

Vraag: Zoals de Joden het gedaan hebben?

Antwoord: De Joden, ja, daar heb je er ook een aardig voorbeeld van.

Vraag: En die 6 miljoen?

Antwoord: Nou, die zes miljoen kan ik zo gauw niet thuis brengen... neem me niet kwalijk.

Vraag: De Joden, die vergast zijn!

Antwoord: Dat wisten ze zelf. Dat konden ze weten. Dat wisten ze in 1928 al. Toen begon het al. Degenen, die verstandig waren, die zeiden: "Kom, ik ga er tussen uit. Maak de zaak te gelde, ik ga naar Zwitserland." Geeft niet, verlies er desnoods op, maar zorg dat je weg komt. Degenen, die dat in 1928 zeiden, die waren goed af. Zij hadden een paar jaar de tijd. Die hebben heel veel meegenomen. Toen kwamen de jaren van 1932 tot 1937. Het werd al moeilijker. Degene, die toen een grote hap liet vallen, had ook nog ruimschoots kans. Maar degene die zei: "Ja, maar als ik nou mijn zaak alleen laat en ik zit daar zonder geld in een vreemd land. Wat moet ik dan beginnen"?

Nu ja, ze zijn niet in een vreemd land gekomen en ze wisten precies wat ze moesten doen want het werd hun gezegd. Maar ze bezweken en verdwenen in de gaskamer. En zo gaat het altijd. Dat is één van de punten, waar ik eigenlijk deze avond op heb geprobeerd te hameren. Je moet de consequenties aanvaarden en niet proberen om de kool en de geit tegelijk te sparen! Dat gaat niet! Kies, kies voor wat menselijk is en wat redelijk is, en vraag dan niet: "Wat kost het". Maar zeg alleen: "Door dat te doen kan ik mezelf en de wereld helpen. En als je dan zo doet, ja, dan behoort je vanzelf ook tot de uitverkorenen, nietwaar. Daar moet je calculatie niet mee beginnen, anders loopt alles fout. Dan loop je geestelijk weer fout. Zullen we de volgende vraag nemen?"

Vraag: Het ras, dat in de Sahara steden bouwde, doch niet de menselijke vorm had, interesseert mij. Kunt u daarover iets meer vertellen? In welke toestand verkeert dat ras thans?

Antwoord: Dat ras bestaat thans niet meer op deze wereld. Het was een ras, dat wij zouden kunnen omschrijven als behorende tot de reptielen. Dus slangachtig, wat bouw betreft, met een voortbeweging, die doet denken aan kleine uitgestulpte poten, zoals een

rups die heeft maar met daarbij enkele tentakels, die voor manipulatie geschikt werden door lange tijd van werken, oefenen en gebruik daarvan. Bovendien het eigenaardige dat men beschikte over 3 bundels: 1 van 4, en 2 bundels van 6. Die van 4 werden hoofdzakelijk voor manipulatie gebruikt, en die van 6 hoofdzakelijk voor grijpen. Dan weet u er iets van. De rest doen we een volgende keer dan maar.

Vraag: Hoe valt de overgang van Egyptische naar Babylonische cultuur en de Azteken te verklaren? Hebt u hierbij het oog op hun kennis van de mathematica, de kalender, hun bloedig geloof, maar dat is toch zeker niet Egyptisch.

Antwoord: Neen. Maar wel Babylonisch. Evenzeer als de wijze waarop zij hun latere tempelbouw plegen, eerder doet denken aan de tempeltoren dan aan de zuivere piramidevorm, die in Egypte - overigens later ontstaan of in de praktijk gebracht dan bij de Azteken zelf - een modeverschijnsel was. De tempeltorens van Babylon zijn dus ouder, maar bepaalde wetenschappelijke erkenningen en feiten, plus een bepaalde symboliek is weer Egyptisch.

Vraag: U zegt dat de piramiden later zijn gebouwd dan de tempels van de Azteken?

Antwoord: Ja, d.w.z. dat de piramidevorm van de tempel van de Azteken bestond voordat men tot werkelijke piramidebouw is overgegaan. Vergelijkbaar: de Zandpiramides - dat waren eigenlijk dus zandhopen, men noemt het tegenwoordig ook wel in de grond zijnde piramiden - liggen in dezelfde tijd, dat de eerste tempeltorenbouw begint in Mexico.

Reactie: Dank u wel.

Nou vrienden, ik geloof: dat is het dan. Ik ben schijnbaar lang van stof geweest. Als ik u ermee verveeld heb, mijn excuses, maar ik babbel ook wel graag op mijn gemak. We zullen dan maar zeggen: het is laat. Het zal interessant geweest zijn, hoop ik. Wat mij betreft, ik ben dankbaar voor de zeer vele vragen, die me de kans gaven om ook nog even mijn standpunt en tevens het standpunt van onze Orde en de andere Groepen, waarbij we ons hebben aangesloten, te onderstrepen. Ik hoop, dat we niet alleen iets geleerd hebben over de raadselen van verloren werelden, maar ook over het grootste raadsel: 'hoe kunnen we deze wereld behouden.' Ik wens u allemaal een prettige en gezegende avond toe verder.